

Cvetice iz rajskega vrta.

6. Krotkost.

Krotkost je tista čednost, s katero premagujemo vse želje po maščevanju in krotimo vsako krivično jezo in nevoljo. Krotkost je v resnici nebeška cvetka, sam božji Zveličar nam jo je posebno priporočil z besedami: „Učite se od mene; zakaj jaz sem krotak in iz srca ponižen.“ Po svoji naravi je človek nagnjen vsled izvirnega greha k temu, da bi povračeval hudo s hudim. Kolikor bolj pa se človek premaguje in kolikor bolj dela nasprotno od tistega, kar mu narekuje jeza, toliko bolj napreduje v krotkosti. Ta čednost se kaže tudi že na zunaj. Lice krotkega človeka je ljubeznivo, vedenje pohlevno, besede pa vedno prijazne.

Kdor se v mladosti navadi premagovati jezo, bo ostal krotak vse svoje življenje. Sv. Frančišek Saleški je bil po naravi zelo nagnjen k jezi; začel se je pa stanovitno premagovati in je bil pozneje tako krotak, da ga ni nič moglo ujeziti. — Ni pa pregrešna pravična jeza n. pr. pri predstojnikih, ki morajo grajati ali kaznovati hudobne podložnike. Seveda mora krščansko krotkost tudi tedaj blažiti njih vedenje, kadar morajo kaznovati največje krivice. Hudobija mora prejeti zaslužen kaznen in sicer tako, da hudobnež spozna svojo krivico in se poboljša. Kdor pa kaznuje v jezi brez premisleka, si sam obteži svojo vest.

V enajstem stoletju je živel na Koroškem grof Viljem. Njegova soproga je bila Hema, vzgojena na dvoru nemškega cesarja Henrika II. in cesarice Kuningunde, ki sta oba tako sveto živela, da ju je cerkev prištela svetnikom. Tudi grof Viljem in Hema sta se odlikovala v čednostih; posebno sta pa skrbela za vzgojo svojih sinov Viljema in Hartvika. Huda poskušnja pa je zadela grofa in njegovo soprogo. Grof je imel velike rudnike, katere sta nadzorovala njegova sinova, ko sta odrasla. Zanikerne rudarje sta seveda

morala posvariti; nekega velikega hudobneža sta celo v smrt obsodila in ukazala precej izvršiti smrtno sodbo. To je pa deset drugih rudarjev, ki so bili z umorjenim v sorodu, tako razkačilo, da so se zaprisegli umoriti oba grofiča. Ko sta zopet prišla ogledovat rudnik, so ju rudarji zgrabili in umorili. Ko je grof to zvedel, se je tako razjezil, da je sklenil, ne prej odnehati, dokler ne pomori vseh rudarjev. Hema ga je prosila, naj se premaga in naj poišče tiste, ki so umor zakrivili; grof pa se ni dal utolažiti, ampak zbere celo vojsko, napade rudarje, jih pomori in pokouča vse njih blago in imetje. Ko je začel pozneje premišljevat, koliko ljudi je umoril, koliko družin je naredil nesrečnih, se mu je vzbudila vest in se je začel kesati svojega dejanja. Šel je na božjo pot v Rim, ondi se s pokoro in molitvijo očistil svojih grehov in se spravil z Bogom. Iz Rima je šel še v sveto deželo, da je tudi ondi objokoval svoje grehe, kjer je hodil sam naš Zveličar, kjer je trpel in umrl. Ko je opravil božjo pot, je šel domov; na potu pa, — ko je bil že na koroški zemlji, je zbolel in skesano umrl. Njegova soproga Hema, ko je občutila prav tako žalost ob smrti svojih sinov, pa je jezo premagovala s krščansko krotkostjo, je po odhodu Viljema in po njegovi smrti vse svoje življenje posvetila molitvi in dobrim delom. Umrta je kot redovnica v samostanu, katerega je sama dala sezidati, ljudstvo pa jo je precej po njeni smrti začelo častiti kot svetnico. Kakor v krotkosti, se je odlikovala tudi v vseh drugih čednostih.

Ker je krotkost tako potrebna čednost, se je je treba skrbno vaditi že v mladosti. Zato, ljubi otrok, živi vedno v miru s svojimi brati in sestrami, nikoli jih ne draži, potrpi pa tudi, če ti kdo drugi stori kaj hudega. Krotak otrok nikoli ne zmerja, se ne pretepa in zlasti ne daje nobenih priimkov. Tudi kadar mora kaj potrpeti, ni nejevoljen. Ko je bil sv. Stanislav na Dunaju v šolah, ga je njegov brat Pavel zaradi pobožnosti večkrat zaničeval in celo mučil. Sv. Stanislav je dve leti vse to voljno trpel. Potrudi se tudi ti, ljubi otrok, za nebeško cvetko, za krščansko krotkost!

